Tekst ustawy przekazany do Senatu zgodnie z art. 52 regulaminu Sejmu

U S T A W A

z dnia 6 czerwca 2018 r.

o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw[1)]

Art. 1. W ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2017 r. poz. 285, 624 i 2290 oraz z 2018 r. poz. 650) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:
   a) w ust. 1 w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 w brzmieniu:
      „6) działania Funduszu Niskoemisyjnego Transportu.”,
   b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:
      „1a. Przepisy ustawy stosuje się do biokomponentów, paliw ciekłych, biopaliw ciekłych, innych paliw odnawialnych, sprężonego gazu ziemnego (CNG), skroplonego gazu ziemnego (LNG), wodoru oraz energii elektrycznej wykorzystywanych w transporcie.”;
2) w art. 2 w ust. 1:
   a) pkt 14 otrzymuje brzmienie:
      „14) wprowadzanie do obrotu – rozporządzenie biokomponentami przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej lub rozporządzenie paliwami ciekłymi lub biopaliwami ciekłymi przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym;”,

---

[1)] Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ustawę z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, ustawę z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym oraz ustawę z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych.

b) w pkt 25 w lit. a po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych”,

c) w pkt 39 po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych”;

3) w art. 23:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy jest obowiązany zapewnić w danym roku kalendarzowym co najmniej minimalny udział innych paliw odnawialnych lub biokomponentów zawartych w paliwach ciekłych lub biopaliwach ciekłych, stosowanych we wszystkich rodzajach transportu, rozporządzanych przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywanych przez niego na potrzeby własne na tym terytorium w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie drogowym i kolejowym, rozporządzanych przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywanych przez niego w ciągu roku kalendarzowego na potrzeby własne na tym terytorium.”,

b) w ust. 4a po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych”,

c) w ust. 4d po wyrazie „silnikowymi” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się benzyn silnikowych”,

d) w ust. 6:

– objaśnienie symbolu „W” otrzymuje brzmienie:

„W – wartość energetyczną paliw ciekłych i biopaliw ciekłych rozporządzonych przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot uiszczający opłatę zastępczą, a także zużytych przez niego na potrzeby własne na tym terytorium, liczoną za rok, w

którym podmiot ten skorzystał z uprawnienia, o którym mowa w ust. la, wyrażoną w MJ; wartość opałową poszczególnych biokomponentów i paliw ciekłych określa się zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 3,",

– objaśnienie symbolu „P" otrzymuje brzmienie:

„P – wysokość zrealizowanego udziału innych paliw odnawialnych lub biokomponentów zawartych w paliwach ciekłych lub biopaliwach ciekłych, stosowanych we wszystkich rodzajach transportu, rozporządzanych przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywanych przez podmiot uiszczający opłatę zastępczą na potrzeby własne na tym terytorium w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie drogowym i kolejowym, rozporządzanych przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywanych przez niego w ciągu roku kalendarzowego na potrzeby własne na tym terytorium w roku, w którym podmiot uiszczający opłatę zastępczą skorzystał z uprawnienia, o którym mowa w ust. la, wyrażoną w procentach.",

e) uchyla się ust. 7,

f) ust. 8 i 9 otrzymują brzmienie:

„8. Opłatę zastępczą uiszcza się na Fundusz Niskoemisyjnego Transportu, do dnia 31 stycznia roku następującego po roku, którego dotyczy obowiązek, o którym mowa w ust. 1.

9. Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwany dalej „NFOŚiGW", przedstawia ministrowi właściwemu do spraw energii oraz Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki informację o wpłatach z tytułu opłat zastępczych dokonywanych za dany rok kalendarzowy na

Fundusz Niskoemisyjnego Transportu, do końca lutego roku następującego po roku, którego dotyczy obowiązek, o którym mowa w ust. 1.”;

4) w art. 23b w ust. 1 po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych”;

5) w art. 26a w ust. 5:

a) w pkt 1 po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych”,

b) w pkt la po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych”;

6) w art. 28g po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych”;

7) po rozdziale 4b dodaje się rozdział 4c w brzmieniu:

„Rozdział 4c

Fundusz Niskoemisyjnego Transportu

Art. 28z. 1. Fundusz Niskoemisyjnego Transportu, zwany dalej „Funduszem”, jest państwowym funduszem celowym.

2. Dysponentem Funduszu jest minister właściwy do spraw energii.

3. Zarządzanie Funduszem powierza się NFOŚiGW.

4. Bank Gospodarstwa Krajowego, zwany dalej „BGK”, prowadzi obsługę bankową Funduszu oraz świadczy na rzecz tego Funduszu usługi konsultacyjno-doradcze w sprawach finansowych.

Art. 28za. Do zadań dysponenta Funduszu należy w szczególności:

1) nadzór nad wykonywaniem przez NFOŚiGW zadań, o których mowa w art. 28zb ust. 1;

2) sporządzanie rocznego planu finansowego Funduszu;

3) zatwierdzanie przedłożonego przez NFOŚiGW sprawozdania z wykonania rocznego planu finansowego Funduszu;

4) wskazywanie trybu wyboru projektów do wsparcia;

5) pisemne zatwierdzanie projektów do wsparcia;

6) prowadzenie działalności informacyjnej i promocyjnej w zakresie zadań realizowanych przez Fundusz.

Art. 28zb. 1. Do zadań NFOŚiGW w zakresie zarządzania Funduszem należy:

1) przeprowadzanie postępowania w zakresie wyboru projektów do wsparcia w trybie konkursowym albo pozakonkursowym;
2) rekomendowanie dysponentowi Funduszu projektów do wsparcia;
3) zawieranie umów o wsparcie oraz wykonywanie praw i obowiązków wynikających z tych umów, z wyłączeniem umów o wsparcie udzielane w formie, o której mowa w art. 28ze ust. 3 pkt 3;
4) przekazywanie w imieniu dysponenta Funduszu, na podstawie odrębnego upoważnienia, wolnych środków Funduszu w zarządzanie zgodnie z przepisami o finansach publicznych;
5) dokonywanie wypłat wsparcia oraz monitorowanie i kontrolowanie sposobu jego wykorzystania;
6) przygotowanie i przedłożenie dysponentowi Funduszu projektu rocznego planu finansowego Funduszu;
7) przygotowanie i przedłożenie dysponentowi Funduszu sprawozdania z wykonania rocznego planu finansowego Funduszu;
8) prowadzenie działalności informacyjnej i promocyjnej w zakresie zadań realizowanych przez Fundusz.

2. Szczegółowe zasady współpracy NFOŚiGW oraz dysponenta Funduszu w zakresie zarządzania Funduszem określa umowa.

3. Szczegółowe zasady współpracy NFOŚiGW i BGK określa umowa.

Art. 28zc. 1. Szczegółowe zasady współpracy BGK oraz dysponenta Funduszu w zakresie wykonywania zadań wymienionych w art. 28z ust. 4 określa umowa.

2. Wysokość wynagrodzenia BGK za prowadzenie obsługi bankowej Funduszu nie może przekroczyć średniej wysokości wynagrodzenia pobieranego przez BGK za obsługę bankową innych państwowych funduszy celowych.

Art. 28zd. 1. Przychodami Funduszu są:

1) dotacje celowe z budżetu państwa w wysokości do 1,5% planowanych w poprzednim roku budżetowym wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych; wysokość dotacji celowej określa ustawa budżetowa w części budżetowej, której dysponentem jest minister właściwy do spraw energii;
2) odsetki od wolnych środków Funduszu przekazanych w zarządzanie zgodnie z przepisami o finansach publicznych;

3) środki przekazywane przez operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego w wysokości 0,1% uzasadnionego zwrotu z kapitału zaangażowanego w wykonywaną działalność gospodarczą w zakresie przesyłania energii elektrycznej, o których mowa w art. 16b ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne;
4) wpływy z tytułu opłaty zastępczej, o której mowa w art. 23 ust. 1a;
5) wpływy z tytułu opłaty emisyjnej, o której mowa w art. 321a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799), w części przypadającej Funduszowi;
6) inne przychody.

2. Środki, o których mowa w ust. 1 pkt 3, operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego przekazuje na Fundusz do dnia 30 czerwca każdego roku budżetowego.

Art. 28ze. 1. Środki Funduszu przeznacza się na:

1) wsparcie inwestycji w zakresie wytwarzania biokomponentów, biopaliw ciekłych lub innych paliw odnawialnych;
2) wsparcie budowy lub rozbudowy infrastruktury dla dystrybucji lub sprzedaży sprężonego gazu ziemnego (CNG) lub skroplonego gazu ziemnego (LNG), w tym pochodzącego z biometanu, lub wodoru lub budowy lub rozbudowy infrastruktury do ładowania pojazdów energią elektryczną, wykorzystywanych w transporcie;
3) pomoc dla wytwórców biokomponentów lub producentów biokomponentów, paliw ciekłych, biopaliw ciekłych, innych paliw odnawialnych, sprężonego gazu ziemnego (CNG) lub skroplonego gazu ziemnego (LNG), w tym pochodzącego z biometanu, wykorzystywanych w transporcie;
4) wsparcie dla:
   a) producentów środków transportu wykorzystujących do napędu energię elektryczną, sprężony gaz ziemny (CNG) lub skroplony gaz ziemny (LNG), w tym pochodzący z biometanu, lub wodór,
   b) przedsiębiorców w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646) prowadzących

działalność w zakresie produkcji podzespołów do środków transportu, o których mowa w lit. a;

5) wsparcie publicznego transportu zbiorowego działającego w szczególności w aglomeracjach miejskich, uzdrowiskach, na obszarach, na których ustanowione zostały formy ochrony przyrody zgodnie z przepisami o ochronie przyrody, wykorzystującego biopaliwa ciekłe, inne paliwa odnawialne, sprężony gaz ziemny (CNG) lub skroplony gaz ziemny (LNG), w tym pochodzący z biometanu, wodór lub energię elektryczną;

6) dofinansowanie opłat portowych pobieranych za cumowanie przy nabrzeżu lub przystani jednostek pływających zasilanych sprężonym gazem ziemnym (CNG) lub skroplonym gazem ziemnym (LNG), w tym pochodzącym z biometanu, lub wodorem, lub wykorzystujących do napędu energię elektryczną;

7) wsparcie:

   a) badań związanych z opracowywaniem nowych rodzajów biokomponentów, biopaliw ciekłych, innych paliw odnawialnych, lub wykorzystaniem sprężonego gazu ziemnego (CNG) lub skroplonego gazu ziemnego (LNG), w tym pochodzącego z biometanu, lub wodoru, lub energii elektrycznej, wykorzystywanych w transporcie lub związanych z tym nowych rozwiązań konstrukcyjnych,

   b) wdrożeń eksploatacyjnych wyników badań, o których mowa w lit. a;

8) wsparcie programów edukacyjnych promujących wykorzystanie biopaliw ciekłych lub innych paliw odnawialnych, sprężonego gazu ziemnego (CNG) lub skroplonego gazu ziemnego (LNG), w tym pochodzącego z biometanu, lub wodoru, lub energii elektrycznej, wykorzystywanych w transporcie;

9) wsparcie zakupu nowych pojazdów i jednostek pływających zasilanych biopaliwami ciekłymi, sprężonym gazem ziemnym (CNG) lub skroplonym gazem ziemnym (LNG), w tym pochodzącym z biometanu, lub wodorem, lub wykorzystujących do napędu energię elektryczną;

10) wsparcie działań związanych z analizą i badaniem rynku biokomponentów, paliw ciekłych, biopaliw ciekłych, innych paliw odnawialnych, sprężonego gazu ziemnego (CNG) lub skroplonego gazu ziemnego (LNG), w tym

pochodzącego z biometanu, lub wodoru, lub energii elektrycznej, wykorzystywanych w transporcie;

11) promocję wytwarzania i wykorzystywania biokomponentów i biopaliw ciekłych;

12) wykonywanie innych zadań określonych w odrębnych ustawach.

2. Środki Funduszu przeznacza się także na:

1) pokrycie kosztów związanych z zarządzaniem Funduszem;

2) pokrycie kosztów usług świadczonych przez doradców w zakresie identyfikacji przedsięwzięć, do realizacji których może być zastosowany tryb pozakonkursowy, oraz w zakresie oceny przedsięwzięć wymagających wsparcia, a także projektów zgłoszonych do ich realizacji;

3) zapłatę wynagrodzenia BGK za wykonywanie zadań, o których mowa w art. 28z ust. 4.

3. Wsparcie dla projektów udzielane na cele określone w ust. 1 ze środków Funduszu, w tym dotacji celowej, może mieć formę:

1) dotacji;

2) pożyczek, w tym udzielanych jednostkom samorządu terytorialnego, oraz innego zwrotnego wsparcia finansowego;

3) obejmowania lub nabywania przez dysponenta Funduszu, na rzecz Skarbu Państwa:

   a) akcji lub udziałów spółek,

   b) obligacji emitowanych przez podmioty inne niż Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego

   – które prowadzą działalność w zakresie wskazanym w ust. 1 pkt 1–5 i 7.

4. Wybór określonej formy wsparcia należy do dysponenta Funduszu.

5. W przypadku terminowego wykonania przedsięwzięcia objętego wsparciem Funduszu oraz osiągnięcia planowanych efektów określonych w umowie, o której mowa w art. 28zp ust. 1, pożyczki, o których mowa w ust. 3 pkt 2, mogą być umarzane w części.

6. Umorzenia, o którym mowa w ust. 5, dokonuje NFOŚiGW, w formie pisemnej na podstawie przepisów prawa cywilnego, na wniosek podmiotu, któremu udzielono pożyczki.

Art. 28zf. 1. W zakresie, w jakim wsparcie, o którym mowa w art. 28ze ust. 1, stanowi pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zastosowanie mają szczegółowe warunki udzielania tej pomocy lub pomocy *de minimis*.

2. Wsparcie, o którym mowa w art. 28ze ust. 1, może być udzielone na działania określone w:

1) pkt 1 – wytwórcy, producentowi oraz rolnikowi;
2) pkt 2 – przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców;
3) pkt 3 – wytwórcy i producentowi;
4) pkt 4:
   a) producentowi środków transportu wykorzystujących do napędu energię elektryczną, sprężony gaz ziemny (CNG) lub skroplony gaz ziemny (LNG), w tym pochodzący z biometanu, lub wodór,
   b) przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców prowadzącemu działalność w zakresie produkcji podzespołów do środków transportu, o których mowa w lit. a;
5) pkt 5 – przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców świadczącemu na podstawie umowy usługi w zakresie publicznego transportu zbiorowego, gminie w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 994 i 1000) oraz powiatowi w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 995 i 1000);
6) pkt 6 – podmiotowi zarządzającemu portem;
7) pkt 7 – jednostce naukowej, o której mowa w art. 2 pkt 9 lit. a–d ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. z 2018 r. poz. 87), oraz konsorcjum naukowemu, o którym mowa w art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki;
8) pkt 8, 10 i 11 – przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, izbie gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych (Dz. U. z

2017 r. poz. 1218 oraz z 2018 r. poz. 650), organizacji pożytku publicznego w rozumieniu art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2018 r. poz. 450, 650 i 723), związkowi pracodawców w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców (Dz. U. z 2015 r. poz. 2029), stowarzyszeniu w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2017 r. poz. 210 oraz z 2018 r. poz. 723) lub jednostce doradztwa rolniczego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 22 października 2004 r. o jednostkach doradztwa rolniczego (Dz. U. z 2018 r. poz. 711);

9) pkt 9 – przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców lub jednostce samorządu terytorialnego.

3. Wsparcie, o którym mowa w art. 28ze ust. 1, może być udzielone do dnia:

1) 31 grudnia 2019 r. na działania określone w pkt 3;
2) 31 grudnia 2021 r. na działania określone w pkt 6;
3) 31 grudnia 2025 r. na działania określone w pkt 1;
4) 31 grudnia 2027 r. na działania określone w pkt 2, 8 i 9.

4. Maksymalny limit wsparcia, o którym mowa w art. 28ze ust. 1, może wynosić do 100% kosztów kwalifikujących się do objęcia wsparciem.

5. Minister właściwy do spraw energii w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw środowiska, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej oraz ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowe warunki udzielania wsparcia ze środków Funduszu,
2) szczegółowy sposób rozliczania wsparcia udzielonego ze środków Funduszu

– mając na względzie skuteczność wsparcia niskoemisyjnego transportu, rynku biokomponentów i biopaliw ciekłych oraz prawidłowe wykorzystanie udzielonego wsparcia.

Art. 28zg. 1. Wybór projektów do wsparcia ze środków Funduszu jest dokonywany w trybie:

1) konkursowym;

2) pozakonkursowym.

2. Tryb wyboru projektów do wsparcia ze środków Funduszu wskazuje dysponent Funduszu.

3. Ze środków Funduszu może być udzielone wsparcie wnioskodawcy, który:

1) posiada potencjał kadrowy i organizacyjny do realizacji projektu;
2) posiada techniczne możliwości realizacji projektu;
3) w wyniku realizacji projektu osiągnie efekt ekologiczny;
4) nie zalega z podatkami, opłatami oraz składkami na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne;
5) zapewni, że środki finansowe na realizację projektu nie będą pochodzić ze źródeł nieujawnionych lub z prania pieniędzy;
6) nie był karany za przestępstwo skarbowe, przestępstwo przeciwko mieniu, wiarygodności dokumentów, a także przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi oraz obrotowi gospodarczemu, a w przypadku wnioskodawcy będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną niebędącą osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – którego odpowiednio członkowie zarządu lub osoby uprawnione do reprezentowania nie były karane za te przestępstwa.

4. Projekty do wsparcia w trybie konkursowym oraz pozakonkursowym są oceniane według następujących kryteriów:

1) znaczenia projektu dla potrzeb rozwoju rynku biokomponentów, paliw ciekłych, biopaliw ciekłych, innych paliw odnawialnych, sprężonego gazu ziemnego (CNG) lub skroplonego gazu ziemnego (LNG), w tym pochodzącego z biometanu, wodoru oraz energii elektrycznej, wykorzystywanych w transporcie;
2) adekwatności i trafności zaplanowanych działań i metod ich realizacji w odniesieniu do celów wspieranych ze środków Funduszu;
3) oceny wysokości planowanych kosztów realizacji projektu w stosunku do jego zakresu rzeczowego;
4) zdolności organizacyjnej wnioskodawcy do realizacji projektu oraz przygotowania instytucjonalnego do jego wdrożenia.

5. Wsparcie udziela się projektom, które uzyskały najwyższą ocenę w postępowaniu w zakresie wyboru projektów do wsparcia, aż do wyczerpania środków finansowych przeznaczonych na wsparcie w tym postępowaniu.

6. Minister właściwy do spraw energii w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw środowiska, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej oraz ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe kryteria wyboru projektów do wsparcia, kierując się koniecznością zapewnienia efektywnej realizacji celów wspieranych ze środków Funduszu oraz prawidłowego przebiegu wyboru projektów w toku postępowania w zakresie wyboru projektów do wsparcia.

Art. 28zh. 1. Wsparcia ze środków Funduszu w trybie konkursowym oraz pozakonkursowym udziela się na wniosek.

2. Wniosek o wsparcie składa się do NFOŚiGW, z wyjątkiem wniosku o wsparcie w formie, o której mowa w art. 28ze ust. 3 pkt 3, który składa się do dysponenta Funduszu.

3. Wniosek o wsparcie zawiera w szczególności:

1) oznaczenie wnioskodawcy, adresu jego siedziby albo adresu zamieszkania;
2) numer identyfikacji podatkowej (NIP), jeżeli został nadany;
3) opis projektu, na realizację którego może zostać przyznane wsparcie;
4) określenie:
   a) planowanego terminu rozpoczęcia i zakończenia realizacji projektu,
   b) rodzaju i wysokości kosztów objętych wsparciem,
   c) wysokości wnioskowanego wsparcia,
   d) łącznej wartości projektu do wsparcia,
   e) źródeł finansowania projektu.

4. Do wniosku o wsparcie załącza się dokumenty dotyczące:

1) sytuacji formalno-prawnej wnioskodawcy, w tym oświadczenia wnioskodawcy o niekaralności za przestępstwo skarbowe, przestępstwo przeciwko mieniu, wiarygodności dokumentów, a także przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi oraz obrotowi gospodarczemu, a w przypadku wnioskodawcy będącego osobą prawną lub jednostką

organizacyjną niebędącą osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – oświadczenia o niekaralności za te przestępstwa złożone przez wszystkich członków zarządu lub osoby uprawnione do reprezentowania wnioskodawcy;

2) posiadanego potencjału kadrowego i organizacyjnego;

3) technicznych możliwości realizacji projektu;

4) efektu ekologicznego realizacji projektu;

5) sytuacji finansowej wnioskodawcy oraz planowanych źródeł finansowania projektu, w tym oświadczenie o niezaleganiu z podatkami, opłatami i składkami na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne.

5. Do dokumentów w języku obcym, o których mowa w ust. 4, załącza się ich tłumaczenie na język polski dokonane przez tłumacza przysięgłego.

Art. 28zi. 1. Warunkiem zastosowania trybu pozakonkursowego jest realizacja działania, o którym mowa w art. 28ze ust. 1 pkt 2, 4 i 7, a przedsięwzięcie może zrealizować jeden podmiot albo ograniczona liczba podmiotów, którym mogłoby być udzielone wsparcie.

2. Dodatkowym warunkiem zastosowania trybu pozakonkursowego jest realizacja przedsięwzięcia:

1) niezbędnego do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego państwa;

2) którego konieczność pilnej realizacji uniemożliwia zastosowanie trybu konkursowego;

3) które posiada unikalny potencjał rozwojowy i innowacyjny.

3. Warunkiem wyboru trybu pozakonkursowego jest uzyskanie przez dysponenta Funduszu dwóch niezależnych opinii sporządzonych przez doradców, o których mowa w art. 28ze ust. 2 pkt 2, potwierdzających występowanie przesłanki, o której mowa w ust. 1, oraz przynajmniej jednej z przesłanek, o których mowa w ust. 2.

4. Po uzyskaniu opinii, o których mowa w ust. 3, dysponent Funduszu, w przypadku wyboru trybu pozakonkursowego:

1) informację o zastosowaniu tego trybu zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach podmiotowych urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw energii;

2) pisemnie informuje potencjalnego wnioskodawcę o zastosowaniu tego trybu w stosunku do zidentyfikowanego przedsięwzięcia i możliwości złożenia wniosku o wsparcie projektu dotyczącego tego przedsięwzięcia.

5. Informacje, o których mowa w ust. 4, zawierają w szczególności:

1) określenie przedmiotu wsparcia;
2) wskazanie potencjalnego wnioskodawcy;
3) maksymalną wysokość lub poziom wsparcia;
4) kryteria wyboru projektu do wsparcia, o których mowa w art. 28zg ust. 4;
5) termin i miejsce złożenia wniosku o wsparcie.

Art. 28zj. 1. Informację o postępowaniu prowadzonym w trybie konkursowym NFOŚiGW ogłasza na swojej stronie internetowej.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera w szczególności:

1) określenie przedmiotu wsparcia;
2) określenie podmiotów, które mogą ubiegać się o wsparcie;
3) maksymalną wysokość lub poziom wsparcia przewidywane na jeden projekt;
4) kryteria wyboru projektów do wsparcia, o których mowa w art. 28zg ust. 4;
5) termin i miejsce składania wniosków o udzielenie wsparcia.

Art. 28zk. 1. Postępowanie w zakresie wyboru projektów do wsparcia przeprowadza NFOŚiGW.

2. W celu przeprowadzenia postępowania, o którym mowa w ust. 1, NFOŚiGW powołuje Komisję do Oceny Projektów, zwaną dalej „Komisją”.

3. W skład Komisji, oprócz pracowników NFOŚiGW, mogą zostać powołani eksperci zewnętrzni.

4. Do zadań Komisji należy w szczególności:

1) ocena wniosków o wsparcie złożonych w postępowaniu, o którym mowa w ust. 1;
2) przygotowanie dla dysponenta Funduszu rekomendacji dotyczącej projektów do wsparcia ze środków Funduszu.

5. Tryb pracy Komisji określa regulamin ustalany przez NFOŚiGW. Regulamin jest zatwierdzany przez dysponenta Funduszu i ogłaszany na stronie internetowej NFOŚiGW.

Art. 28zl. 1. Komisja dokonuje oceny złożonych wniosków o wsparcie i przekazuje ją dysponentowi Funduszu wraz z uzasadnieniem i rekomendacją projektów, do zatwierdzenia.

2. NFOŚiGW przekazuje niezwłocznie wnioskodawcom pisemną informację o zakończeniu oceny ich wniosków i wynikach tej oceny wraz z jej uzasadnieniem. Do doręczenia informacji o zakończeniu oceny wniosku i jej wyniku stosuje się przepisy działu I rozdziału 8 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

3. Jeżeli wniosek otrzymał negatywną ocenę, informacja, o której mowa w ust. 2, zawiera pouczenie o możliwości wniesienia protestu, określające:

1) termin do wniesienia protestu;
2) miejsce wniesienia protestu;
3) wymogi formalne protestu, o których mowa w art. 28zm ust. 2.

Art. 28zm. 1. Wnioskodawca może wnieść protest w terminie 14 dni, licząc od dnia doręczenia informacji, o której mowa w art. 28zl ust. 2.

2. Protest jest wnoszony do dysponenta Funduszu za pośrednictwem NFOŚiGW, w formie pisemnej, i zawiera:

1) oznaczenie wnioskodawcy;
2) numer wniosku o wsparcie;
3) zarzuty:
    a) odnoszące się do kryteriów wyboru projektów do wsparcia, z których oceną wnioskodawca się nie zgadza, lub
    b) dotyczące naruszenia postępowania przy dokonywaniu oceny wniosku o wsparcie, jeżeli miało wpływ na wynik tego postępowania

    – wraz z ich uzasadnieniem;
4) podpis wnioskodawcy lub osoby upoważnionej do jego reprezentowania, z załączeniem oryginału lub kopii dokumentu poświadczającego umocowanie takiej osoby do reprezentowania wnioskodawcy.

3. W przypadku wniesienia protestu niespełniającego wymogów formalnych, o których mowa w ust. 2, lub zawierającego oczywiste omyłki, Komisja wzywa wnioskodawcę do jego uzupełnienia lub poprawienia w nim oczywistych omyłek, w terminie 7 dni, licząc od dnia otrzymania wezwania, pod rygorem pozostawienia protestu bez rozpatrzenia.

4. Uzupełnienie protestu, o którym mowa w ust. 3, może nastąpić wyłącznie w odniesieniu do wymogów formalnych, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 2 i 4.

5. Wezwanie, o którym mowa w ust. 3, wstrzymuje bieg terminu, o którym mowa w art. 28zn ust. 1. Bieg tego terminu ulega zawieszeniu na czas uzupełnienia lub poprawienia protestu, o którym mowa w ust. 3.

6. Na prawo wnioskodawcy do wniesienia protestu nie wpływa negatywnie błędne pouczenie lub brak pouczenia, o którym mowa w art. 28zl ust. 3.

Art. 28zn. 1. Komisja weryfikuje prawidłowość oceny projektu w zakresie zarzutów zawartych w proteście oraz sporządza w tym zakresie opinię i przekazuje ją dysponentowi Funduszu wraz z dokumentacją postępowania, w terminie 10 dni, licząc od dnia otrzymania protestu.

2. Dysponent Funduszu rozpatruje protest w terminie 14 dni, licząc od dnia otrzymania opinii Komisji.

3. W uzasadnionych przypadkach, w szczególności gdy w trakcie rozpatrywania protestu konieczne jest skorzystanie z pomocy osób posiadających specjalistyczną wiedzę w danej dziedzinie, termin rozpatrzenia protestu przez dysponenta Funduszu może być przedłużony, o czym informuje się na piśmie wnioskodawcę. Termin rozpatrzenia protestu przez dysponenta Funduszu nie może przekroczyć łącznie 30 dni roboczych od dnia otrzymania opinii Komisji.

4. Dysponent Funduszu podtrzymuje negatywną ocenę wniosku o wsparcie albo zmienia tę ocenę.

Art. 28zo. 1. Dysponent Funduszu zatwierdza projekty do wsparcia lub odmawia ich zatwierdzenia, w formie pisemnej, o czym informuje Komisję oraz NFOŚiGW.

2. Po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 1, Komisja sporządza protokół z przeprowadzonego postępowania, o którym mowa w art. 28zj ust. 1.

Art. 28zp. 1. Podstawę wsparcia projektu stanowi umowa o udzielenie wsparcia.

2. Umowa o udzielenie wsparcia może zostać zawarta, jeżeli projekt spełnia wszystkie kryteria wyboru projektów do wsparcia, na podstawie których został wybrany.

3. Umowa o udzielenie wsparcia może zostać zmieniona, w przypadku gdy zmiany nie wpływają na spełnianie kryteriów wyboru projektu do wsparcia w sposób, który skutkowałby negatywną oceną tego projektu.

Art. 28zr. 1. Fundusz prowadzi gospodarkę finansową na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 oraz z 2018 r. poz. 62 i 1000).

2. Projekt rocznego planu finansowego przygotowuje NFOŚiGW z uwzględnieniem trybu i terminów określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 138 ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

3. Roczny plan finansowy sporządza dysponent Funduszu.

4. Koszty Funduszu mogą być pokrywane tylko w ramach posiadanych środków finansowych, obejmujących bieżące przychody oraz pozostałości środków z okresów poprzednich.

5. NFOŚiGW przygotowuje, z uwzględnieniem trybu i terminów określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 41 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, i przedkłada dysponentowi Funduszu sprawozdanie z wykonania rocznego planu finansowego Funduszu.

6. Dysponent Funduszu zatwierdza przedłożone przez NFOŚiGW sprawozdanie z wykonania rocznego planu finansowego Funduszu.”;

8) w art. 30 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału przekazuje Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, sporządzone według kodów CN, na podstawie danych z systemów Krajowej Administracji Skarbowej prowadzonych na podstawie odrębnych przepisów, sprawozdanie kwartalne zawierające informacje o ilościach i rodzajach paliw ciekłych i biopaliw ciekłych importowanych oraz sprowadzonych w ramach nabycia wewnątrzwspólnotowego przez poszczególne podmioty wraz z danymi identyfikacyjnymi tych podmiotów obejmującymi: oznaczenie firmy podmiotu, adres jego siedziby lub imię i nazwisko i adres zamieszkania, numer PESEL lub numer identyfikacji podatkowej (NIP) podmiotu.”;

9) w art. 30b:

a) w ust. 1:

– w pkt 1 po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych”,
– w pkt 2 po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się biopaliw ciekłych”,

b) w ust. la w pkt 4 po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Podmioty realizujące Narodowy Cel Wskaźnikowy są obowiązane do przekazywania Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, w terminie do 30 dni po zakończeniu kwartału, sprawozdań kwartalnych sporządzonych zgodnie z wzorem określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 6, zawierających informacje dotyczące:

1) ilości i rodzajów paliw ciekłych rozporządzanych przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub zużytych przez nie na potrzeby własne, z określeniem zawartości biokomponentów w tych paliwach w podziale na:
   a) paliwa ciekłe wykorzystane do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23b,
   b) pozostałe paliwa ciekłe;
2) ilości i rodzajów biopaliw ciekłych rozporządzanych przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się biopaliw ciekłych lub zużytych przez nie na potrzeby własne, z określeniem zawartości biokomponentów w tych biopaliwach;
3) ilości i rodzajów innych paliw odnawialnych rozporządzanych przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej lub zużytych przez nie na potrzeby własne;
4) wartości energetycznej paliw ciekłych oraz biokomponentów, o których mowa w pkt 1 lit. a, wyrażonej w MJ, wraz z określeniem udziału tych biokomponentów w paliwach ciekłych, wyrażonego w procentach.”;

10) w art. 33:

a) w ust. 1 w pkt 8e po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych”,

b) w ust. 5:

– objaśnienie symbolu „W” otrzymuje brzmienie:

„W – wartość energetyczną paliw ciekłych i biopaliw ciekłych rozporządzonych przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot podlegający karze, a także zużytych przez niego na potrzeby własne na tym terytorium, liczoną za rok, w którym podmiot ten nie zrealizował obowiązku wynikającego z art. 23 ust. 1, wyrażoną w MJ; wartość opałową poszczególnych biokomponentów i paliw ciekłych określa się zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 23 ust. 3,”,

– objaśnienie symbolu „R” otrzymuje brzmienie:

„R – wysokość zrealizowanego udziału innych paliw odnawialnych lub biokomponentów zawartych w paliwach ciekłych lub biopaliwach ciekłych, stosowanych we wszystkich rodzajach transportu, rozporządzanych przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywanych przez podmiot podlegający karze na potrzeby własne na tym terytorium w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie drogowym i kolejowym, rozporządzanych przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywanych przez niego w ciągu roku kalendarzowego na potrzeby własne na tym terytorium w roku, w którym

podmiot podlegający karze nie zrealizował obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1, wyrażoną w procentach.”,

c) ust. 5c i 5d otrzymują brzmienie:

„5c. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 5b, kara pieniężna wynosi 0,10 zł za każdy MJ biokomponentów, które podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy był obowiązany dodać do paliw ciekłych w celu zrealizowania obowiązku, o którym mowa w art. 23b, a których udziału nie udokumentował.

5d. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 6a, kara pieniężna wynosi 0,10 zł za każdy MJ biokomponentów zawartych w paliwach ciekłych lub biopaliwach ciekłych, dla których podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy wystawił poświadczenie.”;

11) w art. 35a:

a) w ust. 1 po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych”,

b) w ust. 3 po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych”.

Art. 2. W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. 2017 r. poz. 1201, z późn. zm.[2)]) w art. 3a:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W zakresie zobowiązań powstałych w przypadkach określonych w art. 8 i art. 21 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, długów celnych powstałych w przypadkach określonych w art. 77 ust. 1 oraz art. 81 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 269 z 10.10.2013, str. 1, z późn. zm.[3)]), podatków wykazanych w zgłoszeniu celnym, składek na ubezpieczenie społeczne, opłat paliwowych, o których mowa w ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1057 oraz z 2018 r. poz.

---

2) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 1475, 1954 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 138, 398, 1000 i 1009.

3) Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 287 z 29.10.2013, str. 90, Dz. Urz. UE L 267 z 30.09.2016, str. 2, Dz. Urz. UE L 354 z 23.12.2016, str. 32 i Dz. Urz. UE L 42 z 18.02.2017, str. 43.

12 i 138), dopłat, o których mowa w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 165, 650 i 723), opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi, o których mowa w art. 6h ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2017 r. poz. 1289, 2056, 2361 i 2422 oraz z 2018 r. poz. 650), a także opłat emisyjnych, o których mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799), stosuje się również egzekucję administracyjną, jeżeli wynikają one odpowiednio:

1) z deklaracji lub zeznania złożonego przez podatnika lub płatnika;
2) ze zgłoszenia celnego złożonego przez zobowiązanego;
3) z deklaracji rozliczeniowej złożonej przez płatnika składek na ubezpieczenie społeczne;
4) z informacji o opłacie paliwowej;
5) z informacji o dopłatach;
6) z deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi;
7) z rozliczenia zamknięcia, o którym mowa w art. 175 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (Dz. Urz. UE L 343 z 29.12.2015, str. 1, z późn. zm.[4)]);
8) z informacji o opłacie emisyjnej.”;

2) w § 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) w deklaracji, w zeznaniu, w zgłoszeniu celnym, w deklaracji rozliczeniowej, w informacji o opłacie paliwowej, w informacji o dopłatach, w deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, w rozliczeniu zamknięcia lub w informacji o opłacie emisyjnej zostało zamieszczone pouczenie, że stanowią one podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego;”.

---

4) Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 69 z 15.03.2016, str. 1, Dz. Urz. UE L 87 z 02.04.2016, str. 35, Dz. Urz. UE L 111 z 27.04.2016, str. 1 i Dz. Urz. UE L 101 z 13.04.2017, str. 164.

Art. 3. W ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2222 oraz z 2018 r. poz. 12, 138, 159 i 317) w art. 12b:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ właściwy do zarządzania ruchem na drogach, wyznaczając miejsca przeznaczone na postój pojazdów, wyznacza stanowiska postojowe dla pojazdów elektrycznych i pojazdów hybrydowych w rozumieniu ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. poz. 317) przy ogólnodostępnych stacjach ładowania:

1) na drogach publicznych,
2) w strefach zamieszkania, o których mowa w art. 2 pkt 16 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym,
3) w strefach ruchu, o których mowa w art. 2 pkt 16a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym

– oznaczając je odpowiednimi znakami drogowymi pozwalającymi odróżnić je od stanowisk postojowych przeznaczonych dla pozostałych pojazdów samochodowych.”;

2) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Ze stanowisk postojowych, o których mowa w ust. 1, mogą korzystać wyłącznie pojazdy elektryczne i pojazdy hybrydowe – przez czas ładowania.

4. Organ, o którym mowa w ust. 1, może wyznaczyć stanowiska postojowe przeznaczone na postój pojazdów elektrycznych, pojazdów hybrydowych i pojazdów napędzanych gazem ziemnym, w rozumieniu ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych, również w miejscach, gdzie nie występują ogólnodostępne stacje ładowania, w celu promocji pojazdów napędzanych paliwami alternatywnymi.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 775, 650, 685, 771 i 1000) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w pkt 5 część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– z wyłączeniem sprzedaży tych paliw lub energii oraz sprężania gazu w stacji gazu ziemnego i dostarczania energii elektrycznej w stacji ładowania do zainstalowanych w niej punktów ładowania w rozumieniu ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. poz. 317);”;

2) uchyla się art. $4e^2$;

3) w art. 9g w ust. 4 pkt 2a otrzymuje brzmienie:

„2a) wymagań technicznych dla instalacji zarządzania popytem;”;

4) w art. 16b dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego jest obowiązany przekazywać środki na Fundusz Niskoemisyjnego Transportu, o którym mowa w art. 28z ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, w wysokości 0,1% uzasadnionego zwrotu z kapitału zaangażowanego w wykonywaną działalność gospodarczą w zakresie przesyłania energii elektrycznej, uwzględnionego w kalkulacji taryf na przesyłanie energii elektrycznej na rok poprzedzający rok przekazania tych środków.”;

5) w art. 45:

a) w ust. 1 pkt 2a otrzymuje brzmienie:

„2a) pokrycie kosztów uzasadnionych działalności gospodarczej przedsiębiorstw energetycznych w zakresie budowy i przyłączania infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego i powiązanych z nią instalacji magazynowania energii, wraz z uzasadnionym zwrotem z kapitału zaangażowanego w tę działalność w wysokości nie mniejszej niż stopa zwrotu na poziomie 6%;”,

b) ust. 1g otrzymuje brzmienie:

„1g. Koszty związane z budową stacji gazu ziemnego, o której mowa w art. 21 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych, w liczbie, o której mowa w art. 60 ust. 2 tej ustawy, ogólnodostępnej stacji ładowania, o której mowa w art. 64 ust. 1 tej ustawy, lub infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego, przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się dystrybucją paliw gazowych lub energii elektrycznej uwzględnia w kosztach swojej działalności.”,

c) po ust. 1g dodaje się ust. 1h w brzmieniu:

„1h. W kosztach działalności operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego, o których mowa w ust. 1 pkt 1, uwzględnia się koszty wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 16b ust. 3.”;

6) w art. 47:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przedsiębiorstwo energetyczne wprowadza taryfę do stosowania nie wcześniej niż po upływie 14 dni i nie później niż do 45 dnia od dnia jej opublikowania, z uwzględnieniem ust. 5.”,

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem paliw gazowych wprowadza taryfę do stosowania w terminie określonym przez Prezesa URE w decyzji o zatwierdzeniu tej taryfy, nie wcześniejszym niż po upływie 14 dni od dnia jej opublikowania.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1260, z późn. zm.[5)]) w art. 72 ust. 1b otrzymuje brzmienie:

„1b. W przypadku nabycia od wyspecjalizowanego salonu sprzedaży, w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym, samochodu osobowego lub pojazdu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6a, dokument potwierdzający zapłatę akcyzy na terytorium kraju albo zaświadczenie stwierdzające zwolnienie od akcyzy pojazdu elektrycznego albo pojazdu napędzanego wodorem może być zastąpione oświadczeniem wyspecjalizowanego salonu sprzedaży, że posiada odpowiednio oryginał lub kopię dokumentu potwierdzającego zapłatę akcyzy na terytorium kraju od tego samochodu osobowego lub pojazdu albo oryginał lub kopię zaświadczenia stwierdzającego zwolnienie od akcyzy pojazdu elektrycznego albo pojazdu napędzanego wodorem.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1040, 1555 i 2201 oraz z 2018 r. poz. 317 i 650) w art. 44 w ust. 1 w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10 w brzmieniu:

„10) wydawanie opinii, o których mowa w art. 18a ust. 1 i art. 28a ust. 1 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych, oraz przeprowadzanie badań, o których mowa w art. 18 ust. 1 i art. 28 ust. 1 tej ustawy.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 272 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

[5)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 1926 oraz z 2018 r. poz. 79, 106, 138, 317, 650 i 957.

„4) opłata emisyjna, o której mowa w art. 321a ust. 1.”;

2) w tytule V dodaje się dział V w brzmieniu:

„DZIAŁ V OPŁATA EMISYJNA

Art. 321a. 1. Wprowadzenie na rynek krajowy paliw silnikowych podlega opłacie, zwanej dalej „opłatą emisyjną”.

2. Przez wprowadzenie na rynek krajowy paliw silnikowych, o których mowa w ust. 1, rozumie się czynności podlegające opodatkowaniu podatkiem akcyzowym, których przedmiotem są te paliwa silnikowe.

3. Paliwami silnikowymi podlegającymi opłacie emisyjnej są:

1) benzyny silnikowe o kodach CN 2710 11 45, CN 2710 11 49;

2) oleje napędowe o kodzie CN 2710 19 41.

Art. 321b. Opłata emisyjna stanowi przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz Funduszu Niskoemisyjnego Transportu, o którym mowa w art. 28z ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2017 r. poz. 285, 624 i 2290 oraz z 2018 r. poz. 650), z tym że kwota stanowiąca 85% opłaty emisyjnej stanowi przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, a kwota stanowiąca 15% tej opłaty – przychód Funduszu Niskoemisyjnego Transportu.

Art. 321c. 1. Obowiązek zapłaty opłaty emisyjnej ciąży na:

1) producencie paliw silnikowych albo

2) importerze paliw silnikowych, albo

3) podmiocie dokonującym nabycia wewnątrzwspólnotowego w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym paliw silnikowych, albo

4) innym podmiocie podlegającym na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, są zwolnione z obowiązku uiszczania opłaty emisyjnej, gdy wynika to z umów międzynarodowych dotyczących międzynarodowego transportu drogowego.

3. Minister właściwy do spraw transportu ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz umów, o których mowa w ust. 2.

Art. 321d. 1. Obowiązek zapłaty opłaty emisyjnej powstaje z dniem powstania zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym od paliw silnikowych, o których mowa w art. 321a ust. 3.

2. W przypadku poddania danej ilości paliwa silnikowego, od której zapłacono opłatę emisyjną, dalszym procesom, w wyniku których nastąpiło zwiększenie ilości tego paliwa, opłacie emisyjnej podlega uzyskana nadwyżka tego paliwa.

Art. 321e. 1. Podstawą obliczenia wysokości opłaty emisyjnej jest ilość paliw silnikowych, o których mowa w art. 321a ust. 3, od jakich podmioty, o których mowa w art. 321c ust. 1, są obowiązane zapłacić podatek akcyzowy.

2. Opłata emisyjna nie zwiększa podstawy opodatkowania podatkiem akcyzowym z tytułu importu wyrobów akcyzowych.

Art. 321f. Stawka opłaty emisyjnej dla:

1) benzyn silnikowych – wynosi 80 zł za 1000 litrów;
2) olejów napędowych – wynosi 80 zł za 1000 litrów.

Art. 321g. 1. Organem właściwym w sprawach opłaty emisyjnej jest naczelnik urzędu skarbowego, naczelnik urzędu celno-skarbowego i dyrektor izby administracji skarbowej.

2. Organami właściwymi miejscowo w sprawach opłaty emisyjnej są odpowiednio:

1) naczelnik urzędu skarbowego właściwy miejscowo w sprawach podatku akcyzowego oraz dyrektor izby administracji skarbowej właściwy dla tego naczelnika – w przypadkach, w których obowiązanymi do zapłaty opłaty emisyjnej są podmioty, o których mowa w art. 321c ust. 1 pkt 1, 3 i 4;
2) naczelnik urzędu celno-skarbowego właściwy ze względu na miejsce powstania długu celnego oraz dyrektor izby administracji skarbowej właściwy dla tego naczelnika – w przypadku, w którym obowiązanym do zapłaty opłaty emisyjnej jest podmiot, o którym mowa w art. 321c ust. 1 pkt 2.

Art. 321h. 1. Podmioty, o których mowa w art. 321c ust. 1, są obowiązane składać informację o opłacie emisyjnej właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego oraz obliczać i wpłacać opłatę emisyjną w terminie:

1) do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek zapłaty – w przypadku podmiotów, o których mowa w art. 321c ust. 1 pkt 1, 3 i 4,

2) określonym dla należności celnych – w przypadku podmiotu, o którym mowa w art. 321c ust. 1 pkt 2

– na wyodrębniony rachunek bankowy urzędu skarbowego właściwego dla dokonywania wpłat kwot z tytułu zapłaty podatku akcyzowego.

2. W przypadku powstania nadpłaty w opłacie emisyjnej Bank Gospodarstwa Krajowego dokonuje zwrotu tej nadpłaty ze środków należnych Narodowemu Funduszowi Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

3. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzór informacji w sprawie opłaty emisyjnej, mając na uwadze zapewnienie jednolitości informacji składanych przez podmioty, o których mowa w art. 321c ust. 1, oraz zapewnienie możliwości kontroli wysokości dokonywanych wpłat.

Art. 321i. 1. Naczelnik urzędu skarbowego przekazuje kwotę pobranej opłaty emisyjnej na wyodrębniony rachunek w Banku Gospodarstwa Krajowego, w terminie 14 dni od dnia jej pobrania.

2. Bank Gospodarstwa Krajowego przekazuje kwotę, o której mowa w ust. 1, w terminie 7 dni od dnia jej wpływu na rachunek w Banku Gospodarstwa Krajowego, w wysokości określonej w art. 321b, na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz na Fundusz Niskoemisyjnego Transportu, chyba że zachodzi przypadek, o którym mowa w art. 321h ust. 2.

Art. 321j. Do opłaty emisyjnej stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.”;

3) w art. 400b po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Narodowy Fundusz zarządza Funduszem Niskoemisyjnego Transportu, o którym mowa w art. 28z ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.”;

4) w art. 401 w ust. 7:

a) uchyla się pkt 4c,

b) w pkt 14 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 15 w brzmieniu:

„15) wpływy z tytułu opłaty emisyjnej, o których mowa w art. 321a, w części przypadającej Narodowemu Funduszowi.”;

5) w art. 401c:

a) w ust. 5 w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) działań, o których mowa w art. 28ze ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.”,

b) uchyla się ust. 5a,

c) po ust. 9a dodaje się ust. 9b w brzmieniu:

„9b. Środki Narodowego Funduszu w wysokości nie mniejszej niż kwota przychodów, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 15, po pomniejszeniu o koszty obsługi tych przychodów, przeznacza się na przedsięwzięcia mające na celu zmniejszenie lub uniknięcie szkodliwej emisji substancji gazowych, stałych lub ciekłych powodujących zanieczyszczenie powietrza.”,

d) w ust. 10–12 wyrazy „w ust. 1–9a” zastępuje się wyrazami „w ust. 1–5 i 8–9b”.

Art. 8. W ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 43, z późn. zm.[6)]) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 109a dodaje się ust. 3–9 w brzmieniu:

„3. W przypadku sprzedaży samochodów osobowych, o których mowa w ust. 1, niezarejestrowanych wcześniej na terytorium kraju, sprzedawca jest obowiązany przekazać nabywcy zaświadczenie stwierdzające zwolnienie od akcyzy.

4. Podmiot prowadzący sprzedaż nowych samochodów osobowych, o których mowa w ust. 1, na rzecz wyspecjalizowanych salonów sprzedaży, posiadający z nimi długoterminowe umowy, może nie przekazywać tym salonom oryginału zaświadczenia stwierdzającego zwolnienie od akcyzy, o którym mowa w ust. 2, jeżeli przekaże im kopię zaświadczenia. Kopia zawiera oświadczenie podmiotu o posiadaniu przez ten podmiot oryginału tego zaświadczenia.

---

6) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 60, 937 i 2216 oraz z 2018 r. poz. 137, 317, 650 i 1039.

5. W przypadku przekazania przez podmiot, o którym mowa w ust. 4, wyspecjalizowanemu salonowi sprzedaży oryginału zaświadczenia stwierdzającego zwolnienie od akcyzy, o którym mowa w ust. 2, dla celów związanych z rejestracją samochodu osobowego na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym, wyspecjalizowany salon sprzedaży może nie przekazywać nabywcy tego samochodu osobowego oryginału zaświadczenia, jeżeli dołączy do faktury oświadczenie, że posiada oryginał tego zaświadczenia.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, gdy wyspecjalizowany salon sprzedaży nie posiada oryginału zaświadczenia stwierdzającego zwolnienie od akcyzy, dla celów związanych z rejestracją samochodu osobowego na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym, jest obowiązany dołączyć do faktury oświadczenie, że posiada kopię zaświadczenia, o której mowa w ust. 4.

7. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 5 i 6, jeżeli jest czytelnie podpisane, może być również złożone na wystawionej fakturze.

8. Przez wyspecjalizowany salon sprzedaży należy rozumieć wyspecjalizowany salon sprzedaży, o którym mowa w art. 109 ust. 3e.

9. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia stwierdzającego zwolnienie od akcyzy, uwzględniając zasady rejestracji samochodów osobowych oraz konieczność ich identyfikacji.”;

2) w art. 163a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W okresie do dnia 1 stycznia 2021 r. zwalnia się od akcyzy samochód osobowy stanowiący pojazd hybrydowy w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych o pojemności silnika spalinowego równej 2000 centymetrów sześciennych lub niższej.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przepisy art. 109a ust. 3–9 stosuje się odpowiednio.”.

Art. 9. W ustawie z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. poz. 317) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) pkt 4–6 otrzymują brzmienie:

„4) jednostka pływająca – statek w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2128) oraz statek morski w rozumieniu art. 2 § 1 ustawy z dnia 18 września 2001 r. – Kodeks morski (Dz. U. z 2016 r. poz. 66 oraz z 2018 r. poz. 650);

5) ładowanie – pobór energii elektrycznej przez:

a) pojazd elektryczny, pojazd hybrydowy, autobus zeroemisyjny,

b) niebędący pojazdem elektrycznym pojazd silnikowy, motorower, rower lub wózek rowerowy, w rozumieniu ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym

– na potrzeby napędu tego pojazdu;

6) ogólnodostępna stacja ładowania – stację ładowania dostępną na zasadach równoprawnego traktowania dla każdego posiadacza pojazdu elektrycznego i pojazdu hybrydowego;”,

b) pkt 27 otrzymuje brzmienie:

„27) stacja ładowania:

a) urządzenie budowlane obejmujące punkt ładowania o normalnej mocy lub punkt ładowania o dużej mocy, związane z obiektem budowlanym, lub

b) wolnostojący obiekt budowlany z zainstalowanym co najmniej jednym punktem ładowania o normalnej mocy lub punktem ładowania o dużej mocy

– wyposażone w oprogramowanie umożliwiające świadczenie usług ładowania, wraz ze stanowiskiem postojowym oraz, w przypadku gdy stacja ładowania jest podłączona do sieci dystrybucyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, instalacją prowadzącą od punktu ładowania do przyłącza elektroenergetycznego;”;

2) w art. 3 w ust. 1:

a) w pkt 4 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) każdy punkt ładowania zainstalowany w ogólnodostępnej stacji ładowania, którą zarządza, w system pomiarowy umożliwiający pomiar zużycia energii elektrycznej i przekazywanie danych pomiarowych z

tego systemu do systemu zarządzania stacji ładowania w czasie zbliżonym do rzeczywistego;”,

b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) zawiera umowę o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, na potrzeby funkcjonowania stacji ładowania oraz świadczenia usług ładowania – jeżeli stacja ładowania jest przyłączona do sieci dystrybucyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne;”;

3) w art. 12 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia, sposób ustalania mocy przyłączeniowej, o której mowa w ust. 1, kierując się potrzebą stopniowego zwiększania liczby punktów ładowania i budowy sieci tych punktów umożliwiającej używanie pojazdów elektrycznych i pojazdów hybrydowych.”;

4) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13. Stacje ładowania, punkty ładowania stanowiące element infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego oraz punkty zasilania jednostek pływających energią elektryczną z lądu spełniają wymagania techniczne i eksploatacyjne określone w szczególności w Polskich Normach, zapewniające ich bezpieczne używanie, w tym bezpieczeństwo pożarowe, bezpieczne funkcjonowanie sieci elektroenergetycznych oraz dostęp do stacji ładowania dla osób niepełnosprawnych.”;

5) po art. 18 dodaje się art. 18a w brzmieniu:

„Art. 18a. 1. Przed przystąpieniem do budowy punktu zasilania jednostek pływających energią elektryczną z lądu można wystąpić z wnioskiem do Dyrektora TDT o opinię w zakresie zgodności dokumentacji technicznej projektowanego punktu zasilania jednostek pływających energią elektryczną z lądu z wymaganiami technicznymi określonymi w art. 13 oraz w przepisach wydanych na podstawie art.19.

2. Dyrektor TDT wydaje opinię, o której mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku.

3. Wydanie opinii, o której mowa w ust. 1, podlega opłacie, która stanowi przychód TDT.”;

6) po art. 28 dodaje się art. 28a w brzmieniu:

„Art. 28a. 1. Przed przystąpieniem do budowy punktu bunkrowania skroplonego gazu ziemnego (LNG) można wystąpić z wnioskiem do Dyrektora TDT o opinię w zakresie zgodności dokumentacji technicznej projektowanego punktu bunkrowania gazu ziemnego z wymaganiami technicznymi określonymi w art. 25 oraz w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 2.

2. Dyrektor TDT wydaje opinię, o której mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku.

3. Wydanie opinii, o której mowa w ust. 1, podlega opłacie, która stanowi przychód TDT.”;

7) w art. 34 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Naczelne i centralne organy administracji państwowej zapewniają, aby udział pojazdów elektrycznych we flocie użytkowanych pojazdów w obsługującym je urzędzie lub instytucji gospodarki budżetowej lub innym podmiocie zapewniającym obsługę w zakresie transportu osób wynosił co najmniej 50% liczby użytkowanych pojazdów.”;

8) w art. 35 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jednostka samorządu terytorialnego, z wyłączeniem gmin i powiatów, których liczba mieszkańców nie przekracza 50 000, zapewnia, aby udział pojazdów elektrycznych we flocie użytkowanych pojazdów w obsługującym ją urzędzie wynosił co najmniej 30% liczby użytkowanych pojazdów.”;

9) w art. 39:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na zdrowie ludzi i środowisko w związku z emisją zanieczyszczeń z transportu w gminie liczącej powyżej 100 000 mieszkańców dla terenu śródmiejskiej zabudowy lub jej części, stanowiącej zgrupowanie intensywnej zabudowy na obszarze śródmieścia, określonej w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku jego braku w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, można ustanowić na

obszarze obejmującym drogi, których zarządcą jest gmina, strefę czystego transportu, do której ogranicza się wjazd pojazdów innych niż:

1) elektryczne;

2) napędzane wodorem;

3) napędzane gazem ziemnym.”,

b) w ust. 3 w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) używane we flocie obsługującej Kancelarię Prezesa Rady Ministrów,”,

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a–4d w brzmieniu:

„4a. Rada gminy, w uchwale ustanawiającej strefę czystego transportu, może dopuścić poruszanie się po tej strefie, w okresie nie dłuższym niż 3 lata od dnia przyjęcia uchwały, pojazdów innych niż określone w ust. 1 i 3–4 pod warunkiem uiszczenia opłaty.

4b. Opłata za wjazd do strefy czystego transportu stanowi dochód gminy, który może być wykorzystany wyłącznie na potrzeby:

1) oznakowania strefy czystego transportu;

2) zakupu autobusów zeroemisyjnych;

3) pokrycia kosztów wykonania analizy, o której mowa w art. 37 ust. 1.

4c. Opłata za wjazd do strefy czystego transportu:

1) nie może być wyższa niż 2,50 zł za godzinę i może być pobierana jedynie za poruszanie się po tej strefie pojazdów innych niż określone w ust. 1 i 3–4 w godzinach od 9:00 do 17:00;

2) może mieć formę opłaty abonamentowej lub zryczałtowanej.

4d. Opłatę za wjazd do strefy czystego transportu pobiera wójt, burmistrz albo prezydent miasta.”;

10) w art. 45:

a) w ust. 1:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) uzależnia świadczenie usługi ładowania w ogólnodostępnej stacji ładowania od uprzedniego zawarcia przez posiadacza pojazdu elektrycznego lub pojazdu hybrydowego umowy w formie pisemnej lub elektronicznej;”,

– pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) nie buduje stacji gazu ziemnego zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 1;”,

– w pkt 11 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 12 w brzmieniu:

„12) nie buduje ogólnodostępnej stacji ładowania zgodnie z art. 64 ust. 1.”,

b) w ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) w pkt 7 i 12 wynosi od 5000 zł do 500 000 zł;”;

11) w art. 46:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) pkt 1–3, 7, 8 i 12 – wymierza Prezes URE;”,

b) w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Prezes URE wymierza kary, o których mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1–3, 7, 8 i 12, w drodze decyzji, od której przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu ochrony konkurencji i konsumentów.”;

12) w art. 65 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Wójt, burmistrz albo prezydent miasta składa wniosek do Prezesa URE o wyznaczenie przedsiębiorstwa energetycznego, które będzie pełnić funkcję operatora ogólnodostępnej stacji ładowania, która zostanie wybudowana zgodnie z planem, wykonującego zadania w zakresie zarządzania, bezpieczeństwa funkcjonowania, eksploatacji, konserwacji i remontów takiej stacji oraz dostawcy usług ładowania na takiej stacji.

2. Prezes URE wyznacza, w drodze decyzji, do pełnienia funkcji operatora ogólnodostępnej stacji ładowania oraz dostawcy usług ładowania, przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną, które dokonuje sprzedaży energii elektrycznej do największej liczby odbiorców końcowych przyłączonych do sieci dystrybucyjnej elektroenergetycznej na terenie gminy, w której ma pełnić funkcję operatora ogólnodostępnej stacji ładowania.”;

13) art. 68 otrzymuje brzmienie:

„Art. 68. 1. Naczelny lub centralny organ administracji państwowej, o którym mowa w art. 34, zapewnia, aby udział pojazdów elektrycznych we flocie użytkowanych pojazdów wynosił co najmniej:

1) 10% – od 1 stycznia 2020 r.;

2) 20% – od 1 stycznia 2023 r.

2. Jednostka samorządu terytorialnego, o której mowa w art. 35 ust. 1, zapewnia, aby udział pojazdów elektrycznych we flocie użytkowanych pojazdów, od 1 stycznia 2020 r., wynosił co najmniej 10%.

3. Jednostka samorządu terytorialnego, o której mowa w art. 35 ust. 2, od dnia 1 stycznia 2020 r., wykonuje lub zleca wykonywanie zadania publicznego podmiotowi, którego udział pojazdów elektrycznych we flocie pojazdów użytkowanych przy wykonywaniu tego zadania wynosi co najmniej 10%.

4. Jednostka samorządu terytorialnego, o której mowa w art. 36 ust. 1, zapewnia udział autobusów zeroemisyjnych w użytkowanej flocie pojazdów co najmniej:

1) 5% – od 1 stycznia 2021 r.;
2) 10% – od 1 stycznia 2023 r.;
3) 20% – od 1 stycznia 2025 r.”;

14) w art. 74 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Do podmiotów, które rozpoczęły eksploatację albo budowę stacji ładowania, punktów ładowania wchodzących w skład infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego pojazdów, punktów zasilania jednostek pływających energią elektryczną z lądu oraz stacji gazu ziemnego i punktów bunkrowania skroplonego gazu ziemnego (LNG) po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, a przed dniem wejścia w życie przepisów wykonawczych, wydanych na podstawie odpowiednio art. 17, art. 19 i art. 29, w celu rozpoczęcia lub ich dalszej eksploatacji są obowiązane w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie odpowiednio art. 17, art. 19 i art. 29, dostosować się do wymagań określonych w niniejszej ustawie oraz w tych przepisach wykonawczych, a także złożyć, odpowiednio do UDT lub TDT, wniosek o przeprowadzenie badania zezwalającego na rozpoczęcie lub ich dalszą eksploatację. Przepisu art. 16 nie stosuje się.”;

15) po art. 85 dodaje się art. 85a w brzmieniu:

„Art. 85a. Przepis art. 3 ust. 1 pkt 10 stosuje się od dnia 1 stycznia 2023 r.”;

16) w art. 86 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) art. 3 ust. 1 pkt 8, który wchodzi w życie z dniem 1 września 2018 r.;”.

Art. 10. Tworzy się Fundusz Niskoemisyjnego Transportu.

Art. 11. Środki Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej są przeznaczane w latach 2018–2027 na wspieranie działań, o których mowa w art. 28ze ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w szczególności w ramach zobowiązania, o którym mowa w art. 401c ust. 5 ustawy zmienianej w art. 7, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w wysokości nie niższej niż suma przychodów Funduszu Niskoemisyjnego Transportu uzyskanych w latach 2018–2027, z wyłączeniem przychodów, o których mowa w art. 28zd ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy zmienianej w art. 1.

Art. 12. Umowy, o których mowa w art. 28zb ust. 2 i 3 oraz art. 28zc ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, po raz pierwszy są zawierane na lata 2018–2027.

Art. 13. Operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego przekazuje środki na Fundusz Niskoemisyjnego Transportu w wysokości 0,1% uzasadnionego zwrotu z kapitału zaangażowanego w wykonywaną działalność gospodarczą w zakresie przesyłania energii elektrycznej, uwzględnionego w kalkulacji taryf na przesyłanie energii elektrycznej na rok 2017, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 14. Plan finansowy Funduszu Niskoemisyjnego Transportu na rok 2018 minister właściwy do spraw energii sporządza w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 15. Przepisy art. 28ze ust. 1 i art. 28zf–28zi ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się od dnia ogłoszenia pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o zgodności pomocy publicznej przewidzianej w tych przepisach ze wspólnym rynkiem lub stwierdzenia przez Komisję Europejską, że przepisy te nie stanowią pomocy publicznej.

Art. 16. 1. Do oceny realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, za okres od dnia 2 września 2016 r. do dnia 30 września 2018 r., oraz obowiązku, o którym mowa w art. 23b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, za pierwszy, drugi oraz trzeci kwartał 2018 r., stosuje się odpowiednio przepisy art. 23 ust. 1 oraz art. 23b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Paliwa ciekłe i biopaliwa ciekłe, które przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zostały uwzględnione przez podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy do realizacji obowiązków, o których mowa w art. 23 ust. 1 i art. 23b ust. 1 ustawy

zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, oraz art. 23a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2017 r., a które nie podlegałyby tym obowiązkom zgodnie z art. 23 ust. 1 i art. 23b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w przypadku rozporządzania nimi przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, nie podlegają ponownie obowiązkom, o których mowa w art. 23 ust. 1 oraz art. 23b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 17. 1. Do sprawozdań kwartalnych za pierwszy, drugi oraz trzeci kwartał 2018 r., stosuje się przepis art. 30b ust. 3 oraz przepisy wydane na podstawie art. 30b ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

2. Przepis art. 30b ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, po raz pierwszy stosuje się do sprawozdań kwartalnych za czwarty kwartał 2018 r.

Art. 18. Organ właściwy do zarządzania ruchem na drogach realizuje obowiązek, o którym mowa w art. 12b i art. 13b ust. 6 pkt 1a ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, od pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie przepisów określających warunki dla oznakowania stanowisk postojowych dla pojazdów elektrycznych i pojazdów hybrydowych.

Art. 19. Taryfy na przesyłanie paliw gazowych zatwierdzone prawomocną decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki przed dniem wejścia w życie art. 47 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 4, które przed tym dniem nie zostały wprowadzone do stosowania, stosuje się od dnia 1 stycznia 2019 r.

Art. 20. Przepis art. 163a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 8, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się:

1) od dnia ogłoszenia pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o zgodności pomocy publicznej przewidzianej w tych przepisach ze wspólnym rynkiem lub stwierdzenia przez Komisję Europejską, że przepisy te nie stanowią pomocy publicznej;

2) do pojazdów hybrydowych w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy zmienianej w art. 9, w stosunku do których obowiązek podatkowy w akcyzie powstał po dniu określonym zgodnie z pkt 1.

Art. 21. Zwolnienie od akcyzy, o którym mowa w art. 163a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 8, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się nie dłużej niż do dnia wejścia w życie tego przepisu, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 22. Przepis art. 74 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 9, stosuje się do podmiotów, które po dniu 22 lutego 2018 r., a przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoczęły eksploatację albo budowę stacji ładowania, punktów ładowania wchodzących w skład infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego pojazdów, punktów zasilania jednostek pływających energią elektryczną z lądu oraz stacji gazu ziemnego i punktów bunkrowania skroplonego gazu ziemnego (LNG).

Art. 23. Przepis art. 3 ust. 1 pkt 10 ustawy zmienianej w art. 9, stosuje się od dnia 1 stycznia 2023 r. również do operatorów ogólnodostępnych stacji ładowania, którzy rozpoczęli eksploatację tych stacji przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 24. 1. Maksymalny limit wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na wykonywanie zadań ministra właściwego do spraw energii wynikających z niniejszej ustawy wynosi w roku:

1) 2018 r. – 570 000 zł;
2) 2019 r. – 530 000 zł;
3) 2020 r. – 530 000 zł;
4) 2021 r. – 530 000 zł;
5) 2022 r. – 530 000 zł;
6) 2023 r. – 530 000 zł;
7) 2024 r. – 530 000 zł;
8) 2025 r. – 530 000 zł;
9) 2026 r. – 530 000 zł;
10) 2027 r. – 530 000 zł.

2. Minister właściwy do spraw energii monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz jest odpowiedzialny za wdrożenie mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3.

3. W przypadku gdy wielkość wydatków po pierwszym półroczu danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 65% limitu wydatków przewidzianych na dany rok, minister właściwy do spraw energii obniża wielkość środków przeznaczonych na wydatki w drugim półroczu o kwotę stanowiącą różnicę między wielkością tego limitu a kwotą przekroczenia wydatków.

4. W przypadku gdy wielkość wydatków w poszczególnych miesiącach zgodna jest z planem finansowym urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw energii, przepisu ust. 3 nie stosuje się.

Art. 25. 1. Maksymalny limit wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na dotację celową z budżetu państwa dla Funduszu Niskoemisyjnego Transportu w roku:

1) 2018 – wynosi 0% planowanych w poprzednim roku wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych i 0 zł;
2) 2019 – wynosi 0% planowanych w poprzednim roku wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych i 0zł;
3) 2020 – wynosi 0,5% planowanych w poprzednim roku wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych, jednak nie więcej niż 167 948 000 zł;
4) 2021 – wynosi 1% planowanych w poprzednim roku wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych, jednak nie więcej niż 346 228 000 zł;
5) 2022 – wynosi 1,5% planowanych w poprzednim roku wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych, jednak nie więcej niż 535 700 000 zł;
6) 2023 – wynosi 1,5% planowanych w poprzednim roku wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych, jednak nie więcej niż 551 700 000 zł;
7) 2024 – wynosi 1,5% planowanych w poprzednim roku wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych, jednak nie więcej niż 568 800 000 zł;
8) 2025 – wynosi 1,5% planowanych w poprzednim roku wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych, jednak nie więcej niż 586 800 000 zł;
9) 2026 – wynosi 1,5% planowanych w poprzednim roku wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych, jednak nie więcej niż 604 900 000 zł;
10) 2027 – wynosi 1,5% planowanych w poprzednim roku wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych, jednak nie więcej niż 622 800 000 zł.

2. Minister właściwy do spraw energii monitoruje wykorzystanie limitów wydatków, o których mowa w ust. 1, oraz jest odpowiedzialny za wdrożenie mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3.

3. W przypadku gdy wielkość wydatków po pierwszym półroczu danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 65% limitu wydatków przewidzianego na dany rok, stosuje się mechanizm korygujący polegający na obniżeniu wielkości środków przeznaczonych na wydatki w drugim półroczu o kwotę stanowiącą różnicę pomiędzy wielkością tego limitu a kwotą przekroczenia wydatków, w szczególności przez proporcjonalne zmniejszenie w drugim półroczu danego roku budżetowego w każdej umowie o udzielenie wsparcia, o której mowa w art. 28zp ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, przewidującej udzielenie dotacji, wysokości limitu wydatków o wskaźnik stanowiący iloraz kwoty przekroczenia wydatków Funduszu Niskoemisyjnego Transportu w pierwszym półroczu i limitu wydatków tego Funduszu przypadającego w drugim półroczu.

4. W przypadku gdy wielkość wydatków w poszczególnych miesiącach jest zgodna z planem finansowym Funduszu Niskoemisyjnego Transportu przepisu ust. 3 nie stosuje się.

Art. 26. 1. Maksymalny limit wydatków z Funduszu Niskoemisyjnego Transportu w latach 2018–2027, będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy wynosi w roku:

1) 2018 r. – 500 000 zł;
2) 2019 r. – 340 600 000 zł;
3) 2020 r. – 516 198 000 zł;
4) 2021 r. – 617 457 000 zł;
5) 2022 r. – 815 045 000 zł;
6) 2023 r. – 839 404 000 zł;
7) 2024 r. – 865 214 000 zł;
8) 2025 r. – 892 083 000 zł*;*
9) 2026 r. – 919 417 000 zł;
10) 2027 r. – 946 726 000 zł.

2. Minister właściwy do spraw energii monitoruje wykorzystanie limitów wydatków, o których mowa w ust. 1, oraz odpowiada za wdrożenie mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3.

3. W przypadku gdy wielkość wydatków po pierwszym półroczu danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 65% limitu wydatków przewidzianego na dany rok, dysponent Funduszu Niskoemisyjnego Transportu obniża wielkość środków

przeznaczonych na wydatki w drugim półroczu o kwotę stanowiącą różnicę pomiędzy wielkością tego limitu a kwotą przekroczenia wydatków, w szczególności poprzez proporcjonalne zmniejszenie w drugim półroczu danego roku budżetowego w każdej zawieranej umowie o udzielenie wsparcia, o której mowa w art. 28zp ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, przewidującej udzielenie dotacji, wysokości limitu wydatków o wskaźnik stanowiący iloraz kwoty przekroczenia wydatków Funduszu Niskoemisyjnego Transportu w pierwszym półroczu i limitu wydatków tego Funduszu przypadającego w drugim półroczu.

4. W przypadku gdy wielkość wydatków w poszczególnych miesiącach jest zgodna z planem finansowym Funduszu Niskoemisyjnego Transportu, przepisu ust. 3 nie stosuje się.

Art. 27. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

1) art. 1 pkt 2, pkt 3 lit. a–d, pkt 4–6 i 8–11, art. 16 i art. 17, które wchodzą w życie z dniem 1 października 2018 r.;
2) art. 4 pkt 6 i art. 19, które wchodzą w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia ustawy;
3) art. 7 pkt 1 i 2, pkt 4 lit. b i pkt 5 lit. c oraz d, które wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.

MARSZAŁEK SEJMU

/ – / Marek Kuchciński